

KÜRTI LÁSZLÓ

ha elsötétiül

*gyorsabban romlanak a zsigereim,
ha napokig nem alszom. az öreg
szervek többet árulnak el minden
lelkiségről, mint a gyerek száj,
felnőtt ész vagy a vörteken rutin.
a gondolatok sorra vezetik,
felremagyarázzák a formátlan érzéket.
újabban nem használók egyetlen
gondolatot sem magyarázatokra.
csak levegővételre, szívdobogtatásra,
izom-, csont- és agyszövetek bioszára.*

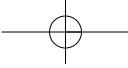
*sokáig nem mertem
felkutatni, dobogtatni senkit.
tudtam, belém halbat, akinek
gyenge az izomfala, érhálózata.
kinek lelke nem képes tágasabb
világok felé nyomni vért, hiteket.
az álmatlannak erei egy életre
ruganyosak maradnak.*

*nem tudtam, hogy kibült-e már
esztelenül heves viszonyunk.
féllemeket szültek belém
a nyugtalan éjszakák, vén reggelek,
sűrű nappalok, el nem csattant
veszekedések pofonjai.
erőt vettem magamon, oda-
nyomtam a homlokomat a tiédhez.
ne nevess ki, nem bolondság:
a szerveidet kérdezgettem
magadról. megkönnyítik, amit
nem tudsz elmondani, megértetni
velem. kopott sablonokba
ne önts ki elem a szíved.*

*ne mond, hogy gyerekeskedés.
ne, hogy jelteles ragaszkodás.
hogy magányra szültek, átkoztak
minket csakis a szerető anyák.
ha elsötétiül, ígérjük meg egymásnak:
nem kelünk fel majd reggelig.*

láthatatlan

*az igazán szép nők láthatatlanok.
ülök a kávézó sarkában. áttetszik.
száll felém a teám teste, góze.
mentaillatát inhalálom, átírja
arcvonalaimat. újrafogalmaz. elereszt.
kutatom. cserbe fulladnak illat-
emlékeim. most kellene pontosabban gondolni rá.
erősebben idezni vissza. tartani meg, ültetni
egy kicsit az arcgödreimen, járomdomombom
tetején. beszéltetni szeszélyekről, otthonosabb
tájakról. bevallani, amit még tőlem se merne
végiggondolni. kínálhatni édessüteménnyel.*

[*Kürti László versei*]

*maradjon, ha kérem, szájam szélén egy kicsit.
 legyen engedékeny. látható és hétköznapi.
 legyen félelmetesen bizalmas, csendesen vágyakozó.
 láthassák velem suttogni pincérek,
 vendégek. gózspirálok, őszik ködök ereszkednek,
 vegyülnek, foszlanak vissza tárgyakká, kellekekké,
 délutánokká. látványt szül, felold az illat.
 a huzat emlékeket veszít. ragaszkodom
 a csukott ablakokhoz. nem jár kávézőkba.
 nem látogat – rendszertelenül sem.
 nem szürcsöl, ha meleg a kávé, süteményt kóstol
 szegycsontomról a biánya. teagőz örvénylik.
 hosszan várom. beleszédülök.*

két pocsolya

*kimentem az udvarra. bámultam a farakást.
 nyakamba szitált a köd. a basábok szálai,
 górcsei, gyűrűi fénylettek: győzelmei a vannak.
 maradéka a halálnak. jó, hogy itthon lebetsz.
 süt a konyhaablak, bele a barna szemembe.
 serceg a tujasor fekete árnyéka. ha benyitnék
 hozzád, nem lennék felesleges. téli gyerek,
 téli sors, téli farakás pattog, reccsen,
 motoszkál néhány viszonyom, szerepem,
 amit ideje lenne végervényesen megtanulni.
 éppen a te féfélmeidbe kellett beköltözniom.
 a fájdalomcsillapítók gyomorvérzést okoznak.
 a szűk udvarok szégyenérzetet. akik elmúltak előlem,
 csak azokra gondolok vissza. két pocsolya van
 a kertben, az egyik még táplálkozik belőlem,
 a másiknak meg, holdtükör a neve.*

KÜRTI LÁSZLÓ (1976) Mátészalkán élő költő, gimnáziumi tanár. A Debreceni Egyetemen végzett filozófia szakot. Legutóbbi verseskötete: *Alkalmi otthonok* (2007).

